

I. COMPREHENSIUNE DE LECTURĂ
ȘI
COMPETENȚĂ GRAMATICALĂ
C2

1. COMPREHENSIUNE DE LECTURĂ

1.1. Citiți cu atenție următorul text și răspundeți la întrebări (acolo unde aveți patru răspunsuri posibile, alegeți unul singur, iar unde nu vă este sugerat nici un răspuns, formulați-l dumneavoastră).

De ce ne plângem de milă?

E clar, în ziua de azi, este foarte greu să găsești o persoană tonică cu care să stai de vorbă. Aproape de fiecare dată când ies în oraș, fără un scop precis, la un bar oarecare, presimt că voi întâlni pe cineva care, după o bere sau două, va începe să-și plângă de milă. Chiar dacă nu ne cunoaștem prea bine, asta nu are nici o importanță! Important este să-și găsească un interlocutor căruia să-i povestească viața sa în tonuri de gri, să-i explice cum stă treaba. „Sunt vai de steaua mea!” N-are bani sau, chiar dacă are, nu-i ajung niciodată. Muncește prea mult și șefii îl/o persecută. N-are casă și s-a săturat să stea cu chirie și să fie tot timpul „pe drumuri”. Trăim într-o țară care nu-i oferă nici o șansă, ar pleca, dar unde să se ducă? Lucrurile merg prost, din ce în ce mai prost, mai ales de câțiva ani încoace. Societatea de consum îi provoacă o depresie. Nu poate să doarmă ca lumea, are palpitații, simte niște junghiuri la inimă, a fost la un control, dar nu i-au găsit nimic. Toată lumea îl/o minte. Partenerul de viață nu îl/o înțelege, relația scârțâie, s-ar duce „la mama”, dar nu se mai înțelege deloc cu părinții. Și-ar schimba profesia, asta de acum nu-i aduce nicio satisfacție. A rămas fără țigări. Pot să-i dau una? Trebuie să se lase de fumat, dar îi lipsește voința. S-ar apuca de afaceri, are nevoie de un capital, s-ar împrumuta, dar n-are de unde. N-are posibilități, n-are relații. Să-și mai ia o bere? Nu știe, îi e totuna.

Teoretic, femeile ar trebui să se plângă mai mult decât bărbații. În realitate, lucrurile nu stau deloc așa. Doar atitudinea pe care o au față de postura de victimă este una diferită. O amică îți va plânge pe umăr, uneori cu lacrimi adevărate, îți va cere o batistă de hârtie cu care să-și șteargă ochii. Va avea un lung monolog în care va încerca să-ți explice, în cele mai mici detalii, de ce se simte copleșită. „Nu mai am deloc timp pentru mine. N-am mai ajuns la manichiuristă de nu știu când... uită-te și tu ce unghii pot să am! Nu mi-am mai cumpărat de nu știu când o pereche de pantofi, toți banii se duc pe mâncare, pe bonă, pe rate... Simt cum trece viața pe lângă mine. Sunt tot timpul obosită, uită-te la fața mea! Iar X habar n-are prin ce trec eu. Lui totul îi e indiferent. Nu mai are nicio inițiativă, nu mai ieșim în oraș, nu mai mergem împreună la cumpărături. Numai eu mă car cu sacoșele de

colo-colo. I-am zis ca măcar să ducă mașina la service, că nu mai pot să mai merg cu rabla aia, are ceva la cutia de viteze... a uitat!" După această primă etapă, cea a istorisirilor și argumentelor, va aștepta ca la rândul tău să-i faci confesiuni. Te va încuraja din priviri. „Haide, mie poți să-mi spui!" E un soi de ritual al reciprocității. Te va asculta fără să te întrerupă, te va căina. La final, va avea un mic moment de satisfacție. „Sigur că ai dreptate... Exact așa simt și eu!" Va simți că a obținut o victorie aparent neînsemnată în fața sortii potrivnice și se va înveseli subit. Dacă nu e fată deșteaptă, va schimba subiectul și va ciripi în continuare despre tot soiul de fleacuri. Dar complicitatea va exista undeva, dincolo de conversația banală. Prin gesturi mărunte te va asigura de prietenia ei forever. A doua zi, te va suna și, la telefon, o va lua de la capăt. Dacă e fată deșteaptă, va trece la abstracțiuni. Te va provoca la o discuție serioasă și profundă despre motivele pentru care viața e atât de meschină. Va jongla cu concepte, va da vina pe mecanismele sociale, va analiza conjunctura politică și situația economică, va vorbi despre falsa emancipare a femeii și-ți va dezvălui că scrie un roman sau o teză de doctorat.

Bărbații își plâng de milă pe un ton mai concis, fără să renunțe la o oareșce demnitate. În prima fază, monologul lui va fi punctat de mici și înșelătoare ironii la adresa propriei persoane. Va face miștouri, va râde de unul singur la poantele pe care le va spune, te va bate pe umăr în momentul în care va simți că ești „din același film cu el". Lamentațiile sale se vor reduce la „viața mea e de rahat". Pentru a te convinge de acest adevăr, va face în permanență comparații și îți va da contraexemple. „Uită-te la frate-miu! S-a însurat cu proasta aia care a moștenit apartamentul... deci are unde să stea! Muncește acasă, nu trebuie să fie la 8 la job... aia nu-l bate la cap toată ziua, ca pe mine Y! N-are atâtea pretenții, nu-l ia la bani mărunți dacă se mai îmbată și el ca omu'! Îl lasă în pace... și asta e foarte important. Să fii lăsat în pace ca să-ți vezi de-ale tale... Eu simt tot timpul o presiune fantastică... mi se pare că nu mai fac nimic cum trebuie. Nu mai am încredere în mine, nu nimic. Mă înțelege, nu-i așa? Și nu știi de unde vine presiunea asta. La firmă sunt o grămadă de idioți care nu se mai stresează atât. Îl știi pe Z, nu-i așa? Păi, ăsta chiar n-are nici o treabă! I se fâlfâie! Să ieșim odată cu el la bere ca să vezi cât de relaxat e omul ăsta... îl invidiez, pe bune!" De multe ori, comparațiile nu fac trimitere numai la prieteni și la rudele apropiate.

Bărbatul-victimă se poate compara cu o persoană publică care s-a realizat în același domeniu în care lucrează și el sau va aminti în treacăt niște nume la care se raportează. „De ce nu fac filme? Pentru că nu sunt băiatul lui Adrian Porumboiu!" etc. Concluzia discuției va surprinde pe undeva spiritul mioritic: asta e! Dacă este băiat deștept, nu va vorbi deloc despre sine, nu va face confesiuni și va începe direct cu abstracțiuni, va jongla cu termeni pe care nu-i cunoaște decât pe jumătate. Va avea un discurs sforăitor și crispat care, de fapt, vrea să spună doar atât: „viața mea e de rahat!". Discursul său ascunde, de fapt, frustrarea, nesiguranța, fragilitatea. Principalele cauze ale autovictimizării celor din generația mea.

Adina POPESCU

1. Care este diferența dintre felul în care își plâng femeile de milă și felul în care se plâng bărbații?
2. În primul paragraf, construcția „**persoană tonică**" înseamnă:

- a. o persoană demnă
- b. o persoană băgăreată
- c. o persoană fortifiantă
- d. o persoană deschisă

3. Expresia „**E vai de steaua mea!**” înseamnă

- a. N-am pe nimeni pe lume!
- b. Mi-a pus Dumnezeu mâna-n cap!
- c. M-a luat valul!
- d. N-am noroc!

4. Care sunt etapele pe care le parcurge o amică în momentul în care se plânge și câte sunt acestea?

5. Expresia „**Te va căina**” înseamnă:

- a. Va fi necruțătoare cu tine.
- b. Te va compătimi.
- c. Nu te va crede.
- d. Te va ajuta.

6. Motivul pentru care prietena se va înveseli subit când te vei plânge și tu este faptul că:

- a. se va simți egală ție.
- b. va afla că nu se singură pe lume.
- c. va simți între voi un acord tacit.
- d. se va bucura de nenorocirea ta.

7. Expresia „**I se fâlfâie**” arată o atitudine:

- a. nepăsătoare.
- b. afectată.
- c. ironică.
- d. neutră.

8. Când bărbații se plâng, ei:
- a. o fac în mod patetic.
 - b. o fac în mod autopersiflant.
 - c. o fac în mod convingător.
 - d. o fac în mod ridicol.
9. Frustrarea, nesiguranța, fragilitatea sunt caracteristici:
- a. general umane.
 - b. ale unor categorii de vârstă.
 - c. ale unor categorii profesionale.
 - d. ale femeilor, cu precădere.

Citiți textul următor și alegeți cuvântul potrivit (UNUL SINGUR), adaptându-l la contextul povestirii (nu se fac modificări asupra textului, ci numai asupra cuvintelor din paranteze):

Dimineața m-am trezit (1 – *enervat, nervos, dus, amorțit*)_____ și absent, în ciripit (2 – *strident, sonor, aprins, pițigăiat*)_____ de păsări și-n marea lumină galbenă a verii. M-am ridicat din patul boțit, am străbătut camerele (3 – *pictat, desenat, schițat, zugrăvit*)_____ în culori stinse, oliv și bej, și am intrat în bucătărie, unde mama deja își începuse roboteala, printre scaunele slinoase. Am mâncat, tăcut, niște cafea cu lapte în care (4 – *a muia, a zdrobi, a toca, a tăia*)_____ felii de pâine. Din miez făceam bile cafenii, mozaicate de dungi, pe care le (5 – *a azvârli, a săgeta, a scuipa, a marca*)_____ în cămile murdare din chiuvetă. Am ieșit (6 – *nișel, puțin, oleacă, momentan*)_____ pe balcon. Moara Dâmbovița, odată sclipitoare în veșmântul ei roșu de cărămidă, era acum alburie de făina și praful întinse pe acoperișul plin de proeminențe de tablă, pe zidurile uriașe, pe ferestrele rotunde și dreptunghiulare, pe scoabele care susțineau pereții bătrâni de peste o sută de ani. Din (7 – *borș, amestec, talmeș-balmeș, împerechere*)_____ de cărămiziu și alb ieșea o culoare nedefinită, tristă, a tuturor străvechilor mori, fabrici și ateliere ruinate, mâncate de timp și vegetație. Foarte departe, în stânga morii, se deslușeau contururile (8 – *Palatul, Casa, Castelul, Cocioaba*)_____ Scânteii, pe vârful căreia toată noaptea (9 – *a se flutura, a încălzi, a arde, a se lumina*)_____ a o steluță roșie. În dreapta, fusese vizibil o vreme Circul

de Stat, acum obliterat de carnea, nervii, mușchii și oasele verzi ale plopilor. Circul se mai vedea numai de pe terasă, zăcând pe pajiștea parcului ca o (10 – *tavă, farfurie, platou, mănuașă*)_____ zburătoare. Am stat jumătate de oră, în pijama, pe balcon, privind norii, mai albi decât cerul foarte alb, conturați cu lumină, și, când am reintrat în bucătărie, am avut (11 – *nădușeală, impresie, stare, amețeală*)_____ că intru într-o hrubă sinistră. În umbra adâncă, mama părea o țigancă uitată pe un scaun, lângă aragazul ei, toată întunecată și transpirată, în afară de globii ochilor, care prindeau învălătucirea orbitoare a cerului de vară. Viespi împlătoșate în galben foiau peste tot, căci își făcuseră (12 – *cuib, casă, terasă, cort*)_____ în fereastra de aerisire și se strecurau printre (13 – *rângi, bare, stâlpi, balustrade*)_____ ei de metal. Pe corpul mamei, ca pe al unei ciudate dresoare, și în părul ei fin și rar, care avea să rămână întotdeauna (14 – *căprui, maro, crem, castaniu*)_____, neatins de încărunțire, se plimbau viespi mari cât degetul, mișcând din puternicul aparat bucal și rotindu-și aripile ca niște ventilatoare. I-am spus că mă duc să mă plimb, m-am îmbrăcat și am ieșit în căldura orbitoare de afară.

Cămășile mele cu mânecă scurtă îmi erau mereu prea strâmte la umeri, așa încât făceau niște (15 – *împătureli, cute, îndoituri, găuri*)_____ mari, oblice, în față, care-mi scobeau pieptul mai mult decât era scobit în realitate. Venit de la răcoarea apartamentului, începeam să (16 – *a transpira, a respira, a inspira, a expira*)_____ instantaneu, în boabe mari care-mi picurau de pe părul de la subțiori pe pielea umezită și ea. Sub cămășile mele roz sau prăzuluii toracele strâmb înota în culoare străvezie și apă. Asfaltul se muia sub pantofii mei. Mă priveam în vitrinele magazinului de mobilă de la parter și mă vedeam acolo, între garnituri de bucătărie și ficuși, un puștan cu fața subțire ca o lamă și cu un mers șovăitor.

(Mircea Cărtărescu, *Orbitor. Aripa stângă*)

Continuați următoarele fraze, păstrând sensul și făcând schimbările necesare:

1. Nimeni nu ne-a anunțat cu privire la noile condiții de muncă.

Nu.....

2. Când venea să mă viziteze, stătea cu orele.

Dacă.....

3. S-a dat de ceasul morții să obțină postul de traducător.

A făcut.....

4. Ea s-a dezis de tot ce a spus în seara în care s-a îmbătat.

Nu a.....

5. Trebuie să se predea toate lucrările până la sfârșitul lunii.

Este.....

6. Nici că i-a trecut prin cap că trebuie să ne salute la plecare.

Nici.....

7. Dacă îl asculți vorbind, te întrebi fără doar și poate cum de este posibil să vorbească atât de liber și atât de coerent.

Dacă.....

8. Hai, dă-i drumul, nu mai sta pe gânduri!

Hai.....!

9. Recomandarea pe care i-am făcut-o pentru postul de consilier a contat mai mult decât mi-am imaginat.

Nu m-aș.....

10. Fii bun și adu-mi un pahar de vin!

Te.....